

Petra Klaboučová

IGNIS
FATUUS

Hororový příběh
z magické Šumavy, kde si
život a smrt podávají ruce.

Host

Petra Klabouchová

IGNIS FATUUS

BRNO 2024

© Petra Klabouchová, 2024
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2166-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-2167-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2168-5 (MobiPocket)

*Hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis
post mortem transire ad alios, atque hoc maxime
ad virtutem excitari putant metu mortis neglecto.
Pro vita hominis nisi hominis vita reddatur, non posse deorum
immortalium numen placari arbitrantur.*

*Jsou přesvědčeni o nesmrtelnosti duše, která nezaniká,
ale přechází z jednoho těla do druhého. To z nich dělá
muže velkých hodnot, protože ztratili strach ze smrti.
Jejich nesmrtelní bozi nedopřejí jim klidu,
pokud nedostanou k oběti za život člověka výměnou
jiný lidský život.*

Gaius Iulius Caesar o Keltech

PROLOG

Za sedmero horami, Boubínem, Plechým, Smrčinou, Jezerní, Javorníkem, Vítkovým kamenem a Špičákem, a za sedmero řekami, Otavou, Vydrou, Křemelnou, Blanicí, Úhlavou, Ostružnou a Volyňkou, leží lesní království pradávných kouzel, příběhů a tajemství.

Zdejší lid nezná vládce, boha ani světského hříchu, zde právo člověčí neplatí a nikdy neplatilo, jen zákon hor. Lid tu žije podivný, uzavřený, na slovo skoupý, s duší temnou a plnou stínů jak hladina Čertova jezera. Na její dno nedohlédneš. A v letokruzích kostí si tu lidé nesou každý zářez života, každé příkoří a dávnou bolest, stejně jako balvany ve Vydře, proudem a jarními záplavami vyhlazené, dál tam leží v bouřících se vodách, ale nepohnou se ani o píd'. Nikam nepůjdou. Nikam! Jen tady jsou doma, národ bastardů, synů a dcer nechtěných, odevšad vyhnaných, ze všech krajů světa sem osudem navždy zavátých.

Ten lesní ráj jim už tolikrát chtěli sebrat. Vojáci ve zbrani, vztekli psi a kovové ostny na drátech všude kolem, jako ve spícím království zle prokletém. Tam, mezi nejhustšími lesy a věčnou mlhou rašelinišť, ze samého srdce toho tvrdého kraje, rodí se tajemná řeka jihu. Wilth-ahwa, divoká voda. Vltava. A vypráví. Vypráví všem, které na své cestě potká, o své kolébce, o krásné Šumavě, kraji pohádek se špatným koncem,

až tam za obzorem, na konci světa. Někdy ty příběhy tnou do živého, těžko jim uvěřit, když ti gabrétská krev v žilách nekoluje. Tady se bránou mezi šumavskými hvozdy vchází do světů neznámých, tolik podivných, že je lidské srdce obejmout neumí, mysl nechápe. A tak cizáci z údolí těm dávným povídačkám zdejšího lidu nevěří. Smějí se. Urážejí. Jen ať se posmívají, bláhoví! Jak tady nahoře říkají, smíchem překypuje huba hlupáků.

Však až tu jednou jedinkrát sejdou z cesty a hlas hvozdů je zavede do samotného srdce pralesa, uvěří. Pozdě. Odtud už není návratu. Otisky jejich posledních kroků v bahně zapadají podzimním listím tisíců barev, až je pak přikryje pohřebním rubášem sních na lokte vysoký. Ten s jarem roztaje, les nakrmí hladovou zvěř, nasytí žíznivé kořeny hustých borovic. A kosti pokryté mechem čas zatlačí do šumavského kamení, jako pečeť života věčného, aby jimi našly cestu ke světlu keře borůvčí. Pak už zůstane jen jejich hlas. Občas ho meluzína zvedne od trouchnivých pařezů až k smrkovým vrškům a nese ho chladným nočním vzduchem nad gabrétskými štíty kamsi do dále. Až tam, kde už mu nikdo nerozumí, nikdo ho neslyší.

Smích šílenců plný nejposvátnější hrůzy...

...KONEC

Objímalo ho laskavé lesní ticho a měkké odlesky světla odrážejícího se od vodní hladiny. Hlavu měl položenou v trávě vonící podzimem a jako by zasněně hleděl někam vzhůru, nad vršky staříčkových smrků. Usmíval se. V té skoro ještě chlapecké tváři měl klid, všechny sny i krásu mládí a dvě bzučící masařky. Třetí z něj právě vylezla mezi jeho mrtvolně bílými rty. Mouchy se ztěžka zvedly k letu těsně předtím, než se nad ním začal zatahovat zip černého pytle a jeho tělo spolkla tma plastové tkaniny.

„Mrtvý nanejvýš čtyři dny, pánové. Spíš tři. Víc až po pitvě,“ řekl silný plešatý muž ostatním silným plešatým mužům v policejních uniformách.

Pletl se. Ale to tenkrát nikdo z nich prostě vědět nemohl. Voda obvykle vydá mrtvého do čtyř dní. Když topící se zmizí pod hladinou, plíce se mu naplní vodou, vzduch vyjde ven a tělo klesne na dno jako kámen. Pak se čeká na bakterie, aby z toho kamene udělaly svými rozkladnými procesy smrdutý nafukovací balon plný plynu.

A dnes přišel čas, kdy voda konečně vydala i jeho. Jako ty zapomenuté příběhy plné tajemství, co najednou, v tu správnou chvíli, vyplují na povrch.

Na Šumavu nezvykle teplé podzimní odpoledne, hladina se stříbrně leskla a břehy byly pokryté zlatorudou nádherou spadaného listí. Než ho objevila při své ranní procházce ta

postarší žena, jeho tělo se houpalo klidně ve vodě mělčiny mezi dvěma kluzkými kameny, jen občas mu některá z drobných vlnek poháněných větrem pohladila tvář a přelila se mu přes oči. Doširoka otevřené oči hledící k šumavskému nebi. A přes tu rozšklebenou díru přesně uprostřed čela.

„Nějakej magor, co?“ zavrtěl nechápavě hlavou dvoubradý policista s tmavými chloupky i na člancích odulých prstů. Jo, nikdo normální by se dneska přece neproměnádoval lesem takhle vymóděnej. Polní stejnokroj Československé lidové armády. Ne jenom kalhoty koupené někde v zasmrádlém armyshopu na sídlišti. Ten mrtvý byl oblečený v kompletní vojenské uniformě z dob, kdy většina z nich tady ještě doufala v modrou knížku. Khaki košile, kalhoty, vše maskovací vzor šedesát. Jehličky, šedesátky, koprovky, tak se těm hadrům tenkrát mezi vojáky říkalo. Boty šestasedmdesátky, ušanka, oteplovací vložka do blůzy i kalhot a kožený opasek s hvězdou. Jen kabát mu chyběl.

Jsou příběhy, co se umějí v pravý čas vynořit nad hladinou, a jsou lidé, kteří je zas umějí v pravý čas poslat zpátky ke dnu. Je to jejich životním posláním. Po cestě vyježděné lesáky mezi dvěma stráněmi se k řece blížily tři černé oktávky se zapnutými majáčky. Ne že by tady uprostřed lesů přístupných turistům jen pěšky a po značkách byl nějaký výrazný automobilový provoz, kvůli kterému je třeba používat ten světelný cirkus a houkat. Ale tihleti o sobě musí dát vědět vždycky.

Nejvyšší z nejvyšších, šéf všech policejních šéfů. Dvoubradák s chlupatými prsty ho znal vlastně jen z televizních zpráv. Tu jeho tvář se špatně skrývaným předkusem a jizvami po dětských neštovicích na spáncích. Co ten tu chce? U blbý sebevraždy, tady u nich na konci světa. Nikdo ho nevolal. Ale tyhlety nikdy nikdo nevolá a stejně se objeví.

Dvoubradák srazil paty, zasalutoval a nedůvěřivě pozoroval muže, který dorazil v autě spolu s Nejvyšším. Mohlo mu